

Никола Вујчић

И ЈА СА СЛАБИМ ИСКУСТВОМ, КРИШОМ

ХОД

трагови гоњене животиње. идем за њима, стопу у стопу.
и то је нечији живот... мрмљам у себи... само трагови
и готово да осећам дах за потиљком, туши топот који
расте и развучен само што ме не додирне за рамена.
бриде ми стопала, зацрвенеле, топле носнице све мање
осећају снагу ваздуха... да ли се приближавам или
удаљавам идући тим траговима, носећи слику стиснутим
кашцима, мокру од суза? и управо кад сам се будио
продрмало ме је сазнање да још постоји оно блато у
дворишту и да траје живот кога бројим корацама.

ОПКОРАЧЕЊЕ

о, како је тешко било богу! имао је мало
времена, тек неколико дана! вукао је језик
као платно, а оно се, крзаво, чинило неприкладним
да се све ово обуче и утопли. о, како му је било
тешко! сигурно је, као сада и ја са слабим

искуством, кришом, уз понеку псовку, која ипак даје сигурност, али изазива и подозрење, гледајући кроз прозор махао у слепилу светлости. о како се уморио, како су му речи застајале. до муцања! још увек ме шкриша врата подсећа на шкрипу његових хладних чизама у снегу. сваки дан је корак, тромо одмицање. о, како је тешко ићи за тим трагом.

ОТКРИВАЊЕ

бело је плашиво као овца кад се одвоји од стада. једном сам тако, давно (али у детињству) заједно са њом кад се одвојила дрхтао у шуми мислећи да је њена бела вуна, која се пенила, сам руб света. нисам имао речи која би је зауставила па сам се претворио у црн брабоњак испод њених ногу. у скок из страха, у страх пукотине чија снажна дубина звижди у тишини. о, како измиче мом гласу. видео сам је, недавно: бело као душа дрхти у трњу, у цвету на коме зуји пчела, шушти – као да дише. бацио сам каменчић и тај фијук, док је опевавао своју тајну, трзнуо ме је питањем: да ли се реч мери својим звуком?

ЈУТРО У ВРТУ

јабука. иста она јабука из библијске приче. док ми је пружаш, змија танка као мој прст голица те. то је божији бич од чијег говора остају ожилци. мале су ми руке да је примим, али покушаћу. па зашто си је испустила, као сузу, да је не могу ухватити у том округлом, неописивом кретању? зар је то велик терет? види је, откотраљала се, слична капи росе, блешти као да се сва светлост ослања о њу. као да жели да одвоји језик од ствари и повећа даљину између нас.